

„אתה צריך להיות חזק. עליך עוד להעיד הרבה.“

הוא צדק. הוא חקר את מיוזאן על כל פרט ופרט של חייו האומללים. עד שעות הצהריים המאוחרות. כאשר הופסקה הישיבה על ידי השופט.

טען שופט השלום ישעיהו הראל: „מה הוכחת בחקירתך? שמיזאן היה אומלל כל חייו? אתה צריך להוכיח רק שני דברים: (א) שהוא לא עשה את הדבר בו מאשימים אותו. (ב) אם כן עשה, היה חולה רוח בזמן המעשה.“

ברילב החזה קידה, הבטיח לעשות זאת בישיבות הבאות. התובע, סגן פרקליט המ"ח, חזר, אלעזר לייבוזון, בעל העיניים המבריקות וכוסר ההגנה המהיר, רק חיזק ומשך בכתיפיו.

משטרה

כמו בסרט בלשי

יעקב שלמה בחר בחופש, אך נמנע מלשלם לאשתו הגרושה, שושנה, דמי מזונות, כפי שנקבע ברבנות. ביום ד' שעבר הפעילה שושנה את ורוע החוק, ששלח את השוטר ליאון באילי להתדפק על דלת דירתו של יעקב ברחוב דוד ילין, ירושלים. השכנים הציצו מן החלון. אמרו לשוטר שיעקב איננו בבית. סירבו לפתוח לו את הדלת. באילי הלך לדרכו, כשהוא מחליק את שפמו, שרוי במצב רוח רע.

באותו יום, אחרי הצהריים, הצטייד באילי באויקים, פקודת מעצר, רשות לפרוץ את הדלת חזר לשלול מעקב את החופש האהוב עליו. גם הפעם סירבו השכנים לפתוח את הדלת; אולם השוטר לא השתמש בסמכותו, הלך לדרכו, לאחר שהבטיח שעוד יחזור.

הצגה שלישית. סירובם של השכנים להניח לו להיכנס, הרגיו את באילי, שהינו שוטר בעל הכרה וכבוד עצמי. כאשר סיפר את הפרשה לאשתו, דינה, הרגיעה אותו, הציצה את עזרתה, אמרה: „נפעל אחרי

בנם, עלי סלאח, בצריף הפחונים (קופסאות מלפפונים חמוצים), אשר ביאג'יה, היתה האם חלשה מכדי להניקו, מסרה אותו לשכנתה המינות, אם משפחת שאהא.

בגלל יפי תארו, מעלליו הנועזים. אבל ליבו היה מסור לנערה אחת: נעמה השחרחרות, בת משפחת שאהא.

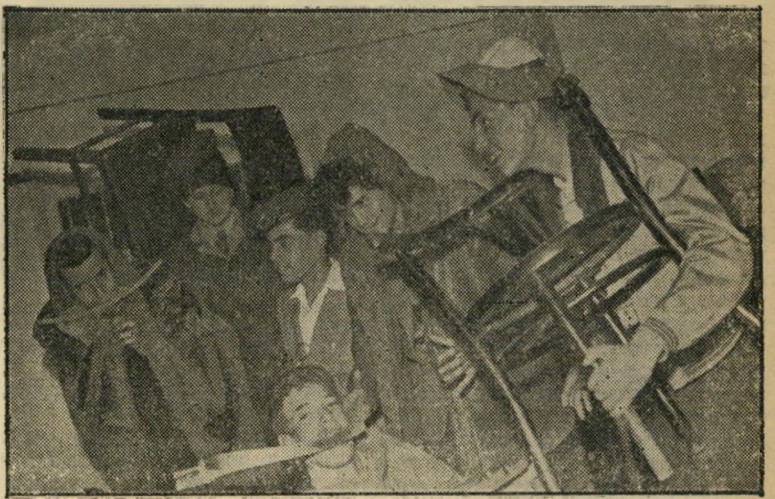
אפשר שברבות הימים היו השנים מקימים פחון חדש בשטח הכפר. אבל הגורל רצה אחרת: מלחמת העצמאות פרצה, יושבי הכפר נפוצו לכל עבר, עלי נמלט לכפר מאנה, ליד נצרת, בה בשעה שמשפחת שאהא הקימה פחון חדש-חלוד, ליד המזבלה העירונית בחיפה.

הקוראן אסר. לפני כשנה הופיע האב מוראס בבית שאהא, הכריז ששתי המשפחות מוכרחות להתאחד, בעזרת עלי ונעמה הוא הציג מוהר הגון למדי, אבל שאהא דחה את ההצעה בתוקף, טען: חוקי הקוראן איסרים על עלי ונעמה להתחתן, מאחר שהם יגנו משדי-אשה אחת, נחשבים לכן לאחים מרחם.

אבל האהבה כופרת בחוקים ומרחקים. לפני חודשים מספר הגיע עלי לחאדי ניסאנס כאביר מודרני, במכונית דה-סוטו כחולה, ארב לנעמה, חטף אותה.

האב הגיש תלונה למשטרה, החוטף נעצר, החטיפה שוחררה ונעשו הכנות להשיאה לצעיר ערבי עשיר. אבל עלי לא אמר גואש, חיכה להזדמנות מתאימה, ולפני שבוע שב והטף את נעמה, שעה שטיילה עם אחותה במרודות הכרמל, הוביל אותה במכונית לכפר מאנה.

האחות לבשה שק. לאחר שהצליחה האחות להיחלץ מתוך השק שהוטל על ראשה על ידי אחד מחבריו של עלי, שסייעו לו בחטיפה, רצה לבשר את הבשורה הרעה לאביה, הפעם היתה המשטרה חסרת אוזניים: נעמה כבר הגיעה לגיל 18, יש לה זכות חוקית להמרות את פי-אביה, להישאר בבית בחזיר ליבה.

מטה-מבצעים, ערלאידע, משוגע מי שלא משתגע!

בינתיים הפכו פני האב בן ה-62 חומים, כצבע החלודה המכסה את פחונו. לא זו בלבד שהוא נפל כפח בהפסידו את בהר רכושו, אלא גם כבודו המוסלמי הוטל על כף המאזניים. כדי להציל את שמו הטוב עלה לנצרת, לדרוש בעצתו של ראש בית הדין המוסלמי, הרועה הדתי, שייך טאהר טאבארי.

תהיה עצתו של השייך הקדוש אשר תהיה, אבל הזוג הצעיר לא ייכנע. הוא יוסיף לשכון בכפר מאנה, לקחת שילדיו יתגוררו בבתי-אבן, לא בפחון.

אסונות

פרח אדום וזים צהובים

יעקב מזרחי היה כבר כבן 5, אבל במקום לבקר בגן-הילדים, שוטט ברחובות המרופים שים של שכונת התקווה. הוא ואריבעה אחים ואחיות, גרו בחדר קטן, ספוג-רטיבות, האב, שבתאי מזרחי, בילה את זמנו בחיפושי עבו-דה כלשהי, האם עבדה בבית, מאחר שהיו אלה החודשים האחרונים להריגה. איש לא

שם לב ליעקב הקטן, שהיה משוטט לבד ברחובות.

חאדי-מוסררה הנו שטח המשחקים החביב על ילדי השכונה, ביחוד בימות החורף כש-הוא מתמלא מים צהובים, זורם צפונה, מש-תפך לתוך הירקון. גם הכלניות הראשונות שצצות פה ושם בתוך העשב, אשר על גדות החאדי, נקטפות בידי הילדים, נמכרות ברחו-בות העיר, משמשות להם מקור הכנסות לא-אכזב.

„תן לי יד!“ ביום החמישי שעבר, בשעות הבוקר, בילו יעקב ואחיו הגדול, יוסף (8), כדרכם, על שפת החאדי. האב נמצא בבית, כאשר נפתחה הדלת, נכנס יוסף, חיזר כסיד. קרא: „אבא, אבא, מהר! יעקב נפל לתוך המים!“

שבתאי מזרחי (31), לא היסט, רץ לכיוון החאדי, לא מצא סימן וזכר לבנו. סיפר יוסף: יעקב הלך על שפת החאדי, ראה פרח אדום בקרבת המים, מיהר לקטפו, התחלק בכונץ

אב שבתאי מזרחי מחפש את בנו כמוצריה... אני רוצה כבר לנחו!

ונפל. הוא הספיק לצעוק: „יוסי, תן לי יד!“ אחר נסחף ברזם העכור-צהבהב של האודי.

האב זינק לתוך החאדי בתקווה למצוא את גופת בנו, אך כל מאמציו עלו בתוהו. הוא עצמו נחלץ מתוך המים בקושי רב, בעזרת מכבי-אש שזרקו אליו חבל. אמר: „רק שנמצא את הגופה. לפחות נדע שאלוהים לקח אותה, ונוכל להרגע.“

עד ליום-שלישי זה, סרקו שוטרים מלחים כלבי גיטוש את גדות החאדי; אבל לעמלם לא היה שבר - גופתו של יעקב הפעוט לא נמצאה.

נוער

שגטון לא להשתגע

השבוע התאכזבו תלמידי בתי הספר של תל-אביב קשות: העדלאידע, שנועדה להקטין יים בפורים, בוטלה. אולם מספר בני-נועזים לא אמרו גואש, החליטו שהעדלאידע תקום ותהיה, הקימו מטה-מבצעים, הכריזו על גיוס כללי של חובבי-שמחה.

„משוגע מי שלא משתגע בפורים! הכריזו אילן הגיינג'י, גבה-הקומה, תלמיד הכתה השביעית של הרצליה. המבוגרים קמו והשבי-תו את השמחה, משום שהם אינם יודעים לשמוח. אבל אנחנו גשתגע באופן מאורגן - ויהי מה.“

אפור לבנות. עד כה הצליחו אילן ו-חבריו לאסוף מסביבם 600 בני גוער לומד ועובד, לתכנן תהלוכת עדלאידע, בה ישתתפו 1200 איש.

תהיגה לנו עגלות עם בובות-ענק, קבו-צות-רוקדים עוטי-תחפושות שירקדו ברחו-בות ובככרות העיר, ניתח את התכנית איתן ירושלמי, בקיצור, יהיה שמח. רק שהקהל הישראלי יגיע למסקנה שאסור לו לבכות, יבין שמסורת-העדלאידע חייבת להשתרש בהחי-הארץ.“

כל נער ונערה, המוכנים לשתף פעולה באירגון העדלאידע בתל-אביב, מתבקשים להתקשר עם איתן ירושלמי, רחוב פינסקר 62, תל-אביב.

טיהור

בחיפה, הוזמנו אמנים להופיע במסיבת צעירות דתיות, סירבו לחבוש כיפות, גורשו בעזרת מטאטאים.

קראו לה בוגדת

בירושלים, שכחה אשה את המפתח לדי-רתה, נכנסה לחכות בדירת שכנה הרוק, נמצאה שם על ידי בעלה, הוכתה מכות נאמנות.

ואהבת לרעך כמוך

ביפו, נכנס אחד התושבים לבית-קפה, הוזמן סלט-ירקות, מצא בו מקק, אילץ את המלצר בכוח לבלוע את המקק.

שפשו בו מעשיכם

ברמלה, תפס בעל דירה את דייר המשנה שלו זורה פישפשים על מזונו, חבט בו קשות, איים לתבוע לדין.

גורל אכזר

בחיפה, שמע זוג צעיר על מותה של אשה בודדת, פלש לדירתה, הופתע כעבור שעות מספר, כאשר חזרה בעלת הדירה בריאה ושלמה.

בגדיו של אדם - כבודו

בתל-אביב, דרשה אשה גט מבעלה, בטענה שהוא לובש רק מעילים צהובים, מכנסי קטיפה אדומים.

לכסף אין ריח

בבאר-שבע, הביע אדם בשם חרובנאי, את רצונו לשנות את שם משפחתו לכספי.

מטבע קשה

בחיפה, שכרה יצאנית מונית, הציעה להגה לשלם בעבודה, נאלצה להמשיך בדרכה ברגל.

בסחון מופרז

בתל-אביב, הלך מורה להרצות לפני תל-מידיו על בסחון בדרכים, חצה את הכביש שלא במעבר הקבוע, נקנס על ידי שוטר תנועה.

פרוטקציה

בתל-אביב, רצו נהגי מכוניות לפרסם את שרותם, הציבו שלט: „שרות מונית מהיר לשכונת התקווה ולחוקי ההסתדרות.“

אין עשן בלי אש

ביפו, תקפה נערה שוטר, שביקש אותה לא לעשן באוטובוס, נשכה אותו באצבעו עד זוב דם.

מחלה נפוצה

בלונדון, דרשו שלושה מחברי סיעת הליי-בור בבית הנבחרים, לערוך חקירה בענין חולה, שקיבל צמר-גפן במסגרת תוכנית חבריאות הלאומית, השתמש בו לריסוד ספות.

קושי טבעי

בקולומבוס, ארצות-הברית, התפרסמה מו-דעה בעתון מקומי, בה הבטיח אדם פרס למוצא הישר, שימצא שם לבתו, הצאצא ה-20 שלו.